

ZEN AVONTUUR

Een week lang rondlopen in de woestijn van Jordanië. Even de hectiek van het westerse leven achter je laten en nergens meer aan denken. Niet veel meer bij je hebben dan wat kleren en een slaapzak. Wat gebeurt er dan met je? En kun je dat gevoel ook vasthouden als je weer terug bent in Nederland?

Waarom Jordanië?

Dat was zo ongeveer de reactie van mijn omgeving, toen ze van mijn reisplannen hoorden. Niet iedereen begreep mijn behoefte om even van de wereld afgesloten te zijn. Niet direct te hoeven reageren op WhatsApp en e-mails, geen verontrustende nieuwsberichten, geen deadlines en geen stress. Gewoon met een rugzak en een dromedaris urenlang door het zand banjeren. Genieten van de zon, de weidsheid en de oorverdovende stilte. En 's avonds buiten onder een prachtige sterrenhemel slapen.

Ik pakte mijn tas en ging.

Samen met een groep reisgenoten, die ik voorheen nog niet kende. Op slechts een paar vliegrepen afstand stapten we in een compleet andere wereld weer uit. En na een kennismakingsdiner in het plaatselijke restaurant kon het avontuur beginnen. Op naar de woestijn!

Weg van de bewoonde wereld

Een jeep reed ons de volgende dag steeds verder van de bewoonde wereld af. De rode woestijn ging over in een enorme gele zandvlakte en er waren steeds minder sporen van menselijk leven. Naast een grote rotspartij werden we afgezet bij een kudde dromedarissen en de eigenaar daarvan. We bonden sjaals om tegen de zon, vulden onze waterflessen en gingen op pad. In stilte wandelden we door het prachtige woestijnlandschap, dat na elke rotspartij een ander uitzicht gaf. Wie moe was, kon op de rug van een dromedaris verder rijden.

De Bedoeïenen

Op onze tocht werden we vergezeld door drie Bedoeïenenmannen. Zij bewezen dat vooroordelen over de man-vrouw

verhoudingen in islamitische landen niet altijd opgaan. Zonder uitzondering waren ze altijd zorgzaam, lief en vriendelijk, zonder dat er sprake was van een dubbele agenda of opdringerigheid. Ze kookten goddelijke maaltijden voor ons, met (h)eerlijke lokale ingrediënten. Ze verbonden blessures met kamelenharen windsels, vermaakten ons met zang en dans en gaven antwoord op al onze nieuwsgierige vragen. Ik ben op mijn reizen zelden zulke gastvrije en vriendelijke mensen tegengekomen.

Back to basic

Ontdaan van alle luxe, gadgets, leuke schoenen, handtassen en spiegels ben je in heel korte tijd back to basic. 's Avonds kruip je met je wandelkleden nog aan in een slaapzak en 's ochtends word je wakker van de zon, terwijl er een dromedaris naast je staat te grazen. Verbazingwekkend hoe snel dat went. Je klopt wat torren uit je schoenen, eet

“Als je geen tijd hebt om te ontspannen, wordt het tijd om te ontspannen.”

Sydney J. Harris

IN JORDANIE

een stukje brood dat in het vuur gebakken is en dan kan de nieuwe dag beginnen. Simplify your life!

De groep

Hoewel ik niet zo'n groepsmens ben, is het reizen met een groep me erg goed bevallen. Voordeel is dat het gelijkgestemden zijn én dat er bij een avontuurlijke reis over het algemeen geen klagers en zeurders mee gaan. Er werd dus niet gegild als er spinnen, schorpioenen of slangen te zien waren. Er werd niet geklaagd over het lokale eten (integendeel) en alle uiterlijke schijn deed er niet meer toe. De stilte van overdag werd 's avonds gecompenseerd door ontroerende, humoristische, ontwapenende en eerlijke verhalen. En wilde je stil zijn en je eigen ding doen, dan was dat ook goed.

Terug naar de bewoonde wereld

Na een week droogte en regen, storm en hitte,

hilarische verhalen en een paar tranen kwamen we aan bij het eindkamp. Na een zwempartij in een wateropvangplek voor dromedarissen is een douche dan een heerlijke luxe. Als kleine kinderen stonden we te juichen bij een dun straaltje warm water en een echte wc. Overdekt slapen kon ook weer, maar de meesten kozen voor een plekje buiten. Nu kon het nog.

De volgende ochtend brachten de jeeps ons weer terug naar de bewoonde wereld. Met drie medereizigers vertrok ik op eigen gelegenheid naar Petra, de uit stenen gehouwen stad en één van de zeven nieuwe wereldwonderen. Vervolgens terug naar de stad Aqaba, waar het leuk shoppen is als je op zoek bent naar prachtige stoffen en geurige kruiden en thee. En vanaf Aqaba vlogen we weer terug naar Schiphol, moe maar heel voldaan...

En hoe gaat het nu?

Een tijdje prikkelarm leven heeft het voordeel dat je alle tijd, energie en gedachten aan jezelf kunt besteden. Dat is even wennen als je meestal druk-druk bent, een hoge lat hebt en altijd eerst

aan een ander denkt. Na een paar dagen in de woestijn begonnen bij mij de kwartjes te vallen.

Ik ben inmiddels een half jaar terug en ik ben nog volop bezig om mijn eigen leven ook naar 'back to basic niveau' terug te brengen. Ik heb mijn huis inclusief inboedel verkocht en koop alleen terug wat ik écht nodig heb. Ik verminder zoveel mogelijk de dingen waar ik niet blij van word en ik zeg wat vaker 'nee', ook al wordt dat niet altijd gewaardeerd. En ik blokkeer mijn agenda hier en daar met de opmerking 'Nu even niet!'.

Heimwee

Op Facebook volg ik de reisbegeleiders, die regelmatig naar de woestijn terugkeren. Als ik de foto's van hun reizen zie en over hun belevenissen lees, dan begint het acuut weer te kriebelen. Dan wil ik weer terug naar dat prachtige (en veilige) land, dat het verdient om door meer mensen gezien te worden. Terug naar een authentiek leven, dat je als toerist op gastvrije wijze mag delen met de inwoners. En terug naar die oorverdovende stilte, die ervoor zorgt dat er niets meer is dat je afleidt van waar het werkelijk om draait.

Geschreven

door:

Petra Noordhuis

www.tekstenderest.nl